

Llegir la cultura des d'on es decideix

Published by [Roser Mendoza](#) [1] on 04/05/2026 - 13:04

No tots els textos d'Interacció parlen del que passa. Alguns permeten entendre com es decideix què pot passar.

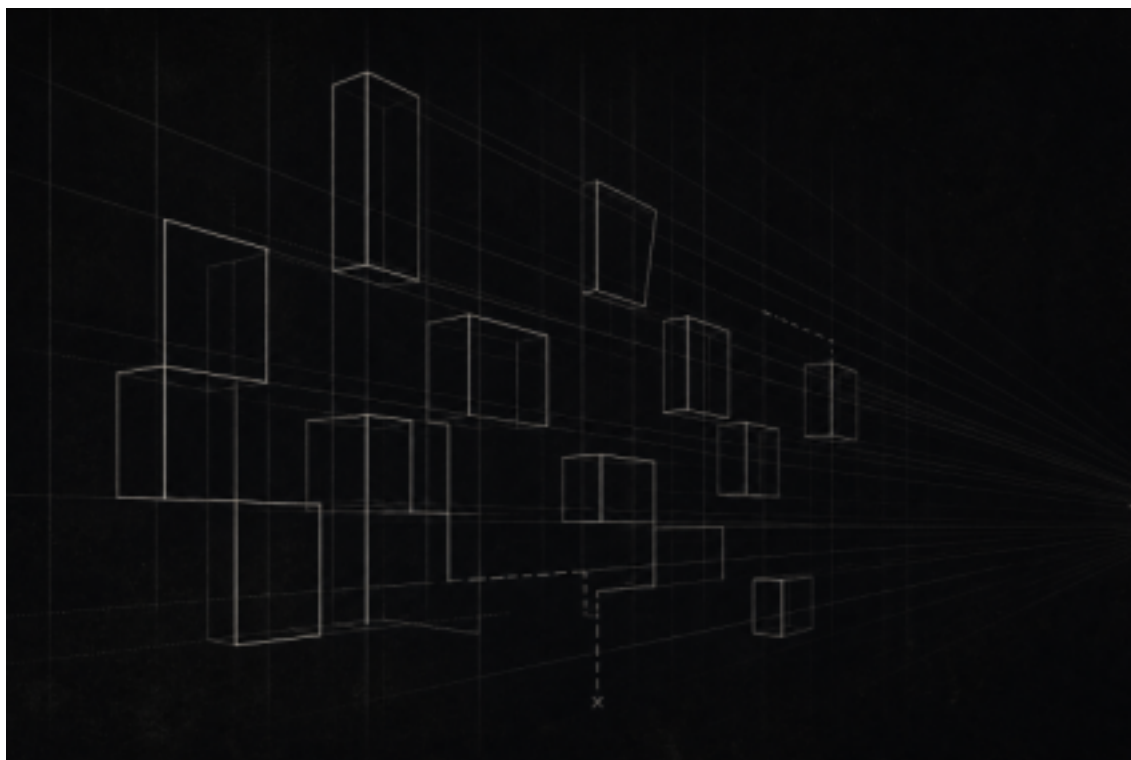
Hi ha una sèrie d'articles a Interacció que, llegits conjuntament, proposen una manera de llegir el propi portal que no treballa només sobre continguts, ni sobre programacions, ni tan sols sobre sectors culturals concrets. Treballen en un altre lloc. Fan visibles els mecanismes que ho fan possible.

No sempre apareixen com una línia explícita. Sovint es presenten com a lectures d'informes, anàlisi de plans, reflexions sobre tecnologia o sobre pràctiques institucionals. Però si es posen en relació, dibuixen un camp molt més precís: el de com es construeix el criteri cultural i com aquest criteri es tradueix en decisions.

Algunes peces ho fan des de les condicions. A [Fer possible la cultura o disputar-ne el sentit](#) [2], el focus no és només què es produeix, sinó quines condicions permeten que certes formes culturals es consolidin mentre d'altres queden fora. Aquí la cultura deixa de ser un conjunt de continguts i esdevé un camp d'operacions.

D'altres ho fan des dels dispositius. A [Cultura, tecnologia i atenció: què estem decidint quan innovem](#) [3], la tecnologia no apareix com un entorn neutre, sinó com un sistema que orienta decisions i redefineix la prescripció. No només distribueix visibilitat. Defineix criteris. El mateix desplaçament es pot llegir en clau econòmica a [Quan la democràcia depèn d'un capítol 2](#) [4], on el pressupost esdevé un mecanisme que fixa prioritats i deixa rastre del que es considera prescindible. Això no és abstracte: es tradueix en línies que no s'activen, en agents que no entren en programació i en formes culturals que no arriben a consolidar-se.

Hi ha també peces que operen des dels marcs. A [Què estan fent realment els plans culturals municipals](#) [5], els plans no es llegeixen només com a instruments de planificació, sinó com a estructures que delimiten què és pensable i què no dins l'acció cultural pública. No només expliquen la cultura. La seleccionen: deixen fora pràctiques que no encaixen en les seves categories, línies que no troben instrument administratiu i formes culturals que no poden ser justificades dins d'un pla. Aquesta mateixa lògica apareix, des d'un altre angle, a [Quan els mapes decideixen](#) [6], on els marcs heretats continuen operant en eines, categories i decisions actuals.

No totes les línies arriben

Quan aquestes tres línies, condicions, dispositius, marcs es llegeixen conjuntament, apareix una pregunta que travessa moltes d'aquestes peces, encara que no sempre es formuli de manera explícita. No operen de manera independent: es reforcen, es corregeixen i, en alguns casos, entren en tensió. El que permet una condició pot ser bloquejat per un dispositiu; el que defineix un marc pot quedar sense recorregut si no es tradueix en programació o pressupost. En la pràctica local, però, són sovint els dispositius, convocatòries, programació, pressupost, els que acaben fixant el límit efectiu del que pot passar. D'aquí emergeix una qüestió central: qui decideix què pot ser reconegut com a cultura rellevant?

Aquesta decisió no es resol en un únic lloc. No depèn només de les institucions, ni només dels professionals, ni només dels circuits digitals. Es construeix en la intersecció entre tots aquests espais. Això desplaça també la idea de govern: ja no es tracta només de decidir des d'un centre, sinó d'intervenir en una cadena de decisions parcials, programació, mediació, visibilitat, finançament, que no sempre responen a una mateixa lògica. És en aquests punts, especialment en la definició de programes, criteris de selecció i prioritats pressupostàries, on l'acció municipal conserva capacitat real d'incidir. És aquí on el criteri deixa de ser una noció abstracta per convertir-se en una pràctica distribuïda.

Llegir aquests articles així implica un desplaçament: mirar menys els continguts i més els llocs on es decideixen. Convocatòries que defineixen requisits, programes que seleccionen línies, algorismes que amplifiquen continguts, pressupostos que fixen prioritats.

No és una línia tancada. No és una sèrie formal. És més aviat una manera de llegir el conjunt del portal. Però, en la mesura que es fa visible, també pot funcionar com una eina: permet reconnectar textos diversos sota una mateixa pregunta i, sobretot, reformular la relació entre pensament i pràctica cultural.

Potser el més rellevant no és identificar quines peces formen part d'aquesta línia. És assumir què implica llegir-les així: que la cultura no es defineix només en el que es programa, sinó en com es decideix què pot ser programat.

La qüestió no és només reconèixer-ho, sinó què implica actuar en un sistema on el criteri no està concentrat, però tampoc és neutre i des d'on es pot intervenir realment. Aquesta és també una manera de llegir i d'ordenar el propi treball d'Interacció.

Categories: Articles i anàlisi

Tags: governança cultural

Tags: planificació cultural

Tags: gestió cultural

Tags: pensament cultural

- [7]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/https%3A%252Finteraccio.diba.cat/blogs/2026/05/llegir-la-cultura>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/mendozahr>

[2] <https://interaccio.diba.cat/news/2026/03/compartim-setm-10-13>

[3] <https://interaccio.diba.cat/news/2026/01/19/compartim-setmana-1-3>

[4] <https://interaccio.diba.cat/blogs/2026/02/informe-PAC>

[5] <https://interaccio.diba.cat/news/2026/03/plans-culturals-municipals>

[6] <https://interaccio.diba.cat/news/2026/01/ir-mapesculturals>

[7] <https://interaccio.diba.cat/node/10510>